

Много је времена потрошио А. Вучић у намери да се допадне. То је најтежи могући подухват који се одвија у непрекидном јавном општењу, при чему Нарцис није у стању да разуме у чему је проблем. Раскорак између онога што ексцентрик мисли о себи и онога што заиста јесте, огроман је.

Опседнутост собом је околност која му не допушта да се задовољи количином моћи коју има

Зашто онда А. Вучић данима тумара по селима, периферијама и засеоцима, покушавајући да очара светину својом појавом? Није то само најави избора у којима ће однети победу или коначно отићи на сметлиште историје. Опседнутост собом је околност која му не допушта да се задовољи количином моћи коју има. То је тек

почетак, јер се климакс самољубља не разрешава у освојеној власти, макар она била апсолутна. Он је дошао у фазу опсесивне потребе за масовном подршком, овацијама, и оном љубављу коју због њеног интензитета не би могао да поднесе.

У настојању да буде неупоредив у једначењу са владајућим узорима, А. Вучић је потпуно изашао изван било какве могућности јавног прихватања. Његов гард је претећи, презрив и непријатан. Он се упорно држи своје простачке филозофије хулиганског препада на све који му се не допадају.

Његови медији су склони да после сваке одурне несувислости од њега направе хероја

Тај непријатни тон је прошлих дана био појачан уз помоћ пијане шаторске руље. И тиранин све чешће тражи подршку љуте ракије. Његови медији су склони да после сваке одурне несувислости од њега направе хероја. Али нису потпуно уверени да је он тај. Он је тај који не одустаје. И најупорнији фанатици виде пред собом материјал од кога су направили црвоточно божанство, али већ је доцкан да се повуку и да праве себи ново. Зато су њихови јуриши све бруталнији.

Тиранин пева под шатрама барабар са вашарском поставом. Уз последње остатке слуха нариче како је он „момче са Косова и поноси се тим“. Показао је невиђене гримасе патње, далеке чежње, капљице ракијашког зноја и страха од себе. Није пријатно видети владара који у настојању да покаже харизму и неодољивост (приступачност, привлачност, државничку изврсност, смиреност, благост, шарм, доброту) одједном свој песмопој окончава мимиком која долази из непознатих предела и плаши пијане Србе.

Никога у Србији а и ван ње није брига где је рођен његов деда и сви после деде, и да ли је славни унук окречио кућу

Да ли је то порука онима који га не воле? Није могуће на овом месту лицитирати са количинама љубави и презира и одвратности које су у оптицају. **Говори у Чипуљићу о етногенези владара и србовању на маргинама великих трагедија, сведоче о трансферу емоција којих нема. Нема полицентричног српства, то је лозинка његових**

искиданих говора. Сви су Срби на једном месту, једна воља их води. То је онај кошмар о српском свету претворен у приручну филозофију о хомогеном националном простору, а центар је само један.

Никога у Србији а и ван ње није брига где је рођен његов деда и сви после деде, и да ли је славни унук окречио кућу. Учестала ходочашћа до места званог Чипуљић, постала су обред фамилијарних парастоса и чување личних емоција државним парама.

Такви походи, ако за дахију нису у једном правцу, изазвали су међународну подозривост и промет паравојних групација које су пратиле харизматичног владара у посети једној од својих отаџбина.

Јавна слика такозваног председника одувек је била тешка за конзумирање. Иступи су, без изузетка, комбинација прекора, претњи, оптужби, грдњи и презира. Епилог није само низ непријатности које се осећају непосредно, него објективна одвратност која неизбежно остаје иза лица намерног да се допадне људима.

Нарочито је непријатно пратити његове покушаје да буде духовит

Нарочито је непријатно пратити његове покушаје да буде духовит. Недостатак смисла за хумор је озбиљно оштећене, сви покушаји А. Вучића да се нашали окончавају се у катастрофалном слому. Досеткама се смеју улизице које ни саме не знају о чему је реч и где је расплет очајне шале.

Владар је бескрајно далеко од лежерног приповедача, који је у стању да држи пажњу

паметних слушалаца. Кад уочи колико је немоћан у томе, враћа се својим оруђима: цинизму, лажима, прекорима, и увредама.

Тако очајан он не може да изађе из уклетог круга и стално понавља све оно што га је учинило страшилом.

Како се онда може објаснити околност да тако нацарадан тип још има подршку, уз апологију управо оних особина које га чине симболом пропасти?

Можда је то устаљена естетика слабоумног, ружног и скаредног. Људи крећу и за оним што их ужасава и плаши. Они који тврде да га воле, можда воле себе у њему. То је оно што су видели последње пре него што су престали да виде.

(Пешчаник)